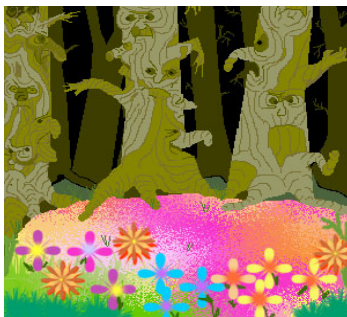

“DE TROLLENPRINSES.”

Geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris.
Lees of voorleesboek voor kinderen rond acht jaar.

© Alle werken van deze auteur zijn auteursrechtelijk beschermd.

**Door stenen en takken kantelt de koets van de prinses.
De koets kantelt vlakbij een bomencirkel.
De prinses komt er te laat achter dat dit een bijzondere
plek is.**

DE TROLLENPRINSES.

Nog niet eens zo heel erg lang geleden stond er in het diepste donkerste bos ergens langs de Duitse grens een bomencirkel.

Het midden van de bomencirkel is bezaait met de mooiste bloemen omdat daar het licht de grond kan bereiken.

Er staan natuurlijk altijd bomen in een bos maar deze bomen zijn erg vreemd.

Er groeien hele dikke knoesten op.

De vreemde uitsteeksels tegen het schors hebben gezichten.

Ze zijn overdag zichtbaar maar midden in de nacht verdwijnen zij.

Dat was nog geen enkele houthakker opgevallen.

Die bomen vallen hen helemaal niet op, behalve dat zij niet geschikt zijn voor de huizenbouw.

Iedereen loopt daar dus altijd voorbij, niemand hakt ze om.

Vandaag rijdt er een koets door het bos.

Dat moet van de prinses want zij heeft haast.

De koetsier spreekt haar nooit tegen al vond hij het beter om over een zandweg te rijden.

De koets hobbelt en knarst heel erg.

In het bos trekken de paarden de koets hobbelt de bobbel over stenen, door beekjes en over takken.

Door de vele stenen en de dikke takken die verspreid liggen, breken de assen.

De wielen breken af, zij rollen van de koets.

De koets schokt en kantelt, de koetsier valt eraf en de paarden raken los.

De koetsier komt ongelukkig terecht.

‘Prinses? Prinses? Ik kan niet staan. Kunt u de koets uit? Kunt u mij helpen?’

De prinses helpt niet, daar heeft zij op dit moment geen zin in, zij ligt ook in het mos.

Zij kreunt: ‘mijn jurk, mijn mooie dure jurk. Waarom kijkt u ook niet uit!’

‘Ik heb geloof ik mijn been gebroken,’ kreunt de koetsier: ‘ik kan niet opstaan.’

De prinses staat op en strijkt haar vieze kapotte jurk glad.

‘Waar zijn we? Ik hoef toch niet te lopen hè?’

De koetsier jammert: ‘och mijn benen! Kunt u hulp halen?’

‘Ik denk er niet aan,’ moppert de prinses: ‘mijn schoenen knellen en dit bos is te modderig. Ze zouden vies kunnen worden.’

Zij klautert snel in de omgekantelde koets.

Zij blijft daarin zitten, ook al zit zij niet lekker omdat de koets op zijn zijkant ligt.

Het regent.

Terwijl de koetsier drijfnat wordt, zit de prinses heerlijk droog.

‘Helpt u mij alstublieft.’ jammert de koetsier.

De prinses doet helemaal niets.

Zij doet geen moeite de arme man overeind te helpen.

Nu de zon onder is en het een beetje schemert lijkt het alsof de knoesten tegen de bomen licht bewegen.

Komt dat door de regen?

De regen klettert tegen de koets, het klinkt als gebonk.

De prinses wordt bang, zij ziet haast niets in het donker en zij is bang voor het geluid van de regen.

Zij kruipt als een poesje in elkaar met haar ogen stijf dicht.

Midden in de nacht gebeurt er iets.

De knoesten vallen pardoes tussen de vele bloemen.

Zij rekken zich uit, zij gaan wandelen.

Opeens struikelen zij over de koetsier.

‘Oepsie! Wat is dit!’ schreeuwt een boomtrol.

Een andere boomtrol grinnikt: ‘dat is een man.

Zou het een houthakker zijn?’

‘Nee toch?’ schrikt een ander. ‘Dan zijn we in gevaar!’

De koetsier kijkt rond, hij hoort wel tien mensen praten maar hij ziet ze niet. Het is te donker in het bos.

‘Mooi, eindelijk hulp. Ik kan niet opstaan, kunnen jullie mij overeind helpen?’

‘Natuurlijk, geen punt! Kom jongens help een handje,’ krijgt hij als antwoord.

De boomtrollen beklimmen elkaar zodat zij groter lijken.

Zij helpen de koetsier zodat hij zit.

Na veel gejammer en gekreun plaatsen zij de koetsier tegen een boom.

Daar moet hij blijven zitten en worden zijn benen, door vele handen, verbonden en gespalkt.

‘Dank jullie. Duizend maal dank mannen,’ zegt de koetsier. Hij denkt dat hij met mannen praat.

‘Onze koets is kapot en de prinses moet naar huis. Haar ouders zullen ongerust zijn.’

‘Prinses? Zit er een prinses in de koets?’

‘Ja, wilt u even kijken of het goed met haar gaat?’

‘Geen punt, wij kijken wel even.’

Boomtrollen zien heel goed in het donker.

Als zij de prinses zien zeggen wel tien stemmen:

‘wat een mooie prinses. Wat is zij lief.

Dek haar toe, misschien heeft zij het koud.’

Zij dekken haar toe met drie dekentjes.

Zij stoppen haar lekker in.

‘Wat is ze mooi,’ fluisteren zij bewonderend.

Ze pakken een ander dekentje.

Zij vouwen dat netjes op zodat het een pakje lijkt.

Dan is het dekentje beter te dragen en sleept het niet over de grond.

Ze brengen het dekentje naar de koetsier.

Zij zeggen: ‘er lagen nog meer dekentjes in de koets.

We hebben die over haar heen gelegd.

Zo blijft zij warm. Hier is er één voor u.’

Ze wikkelen de deken om de benen van de koetsier.

‘Tot ziens maar weer meneertje,’ grinniken zij.

‘Wij gaan eten. De nacht gaat sneller voorbij dan je denkt.’

Daarom zegt de koetsier vlug: ‘ik zou ook iets willen eten.

Ik heb een tas vol eten. Nemen jullie daar ook van.

Er zit meer dan genoeg in.
Mijn tas zal nu wel op de grond liggen.
Ik hoop wel dat die nog dicht is, vanwege de regen.'

De koetsier wil dat de mannen blijven want de wielen moeten weer onder de koets.
Hij durft het nog niet te vragen. Hij denkt: 'als de mannen een volle maag hebben dan helpen zij ons wel.'
Enkele stemmen roepen: 'kijk, daar ligt die tas. Maak open.'

Het wordt een gezellige nacht voor de boomtrollen, zij lachen veel. Ze hebben sinds een lange tijd niet meer zo heerlijk gegeten. Zij voelen zich verwend en blij.
Maar de tijd verstrijkt, het zal snel licht worden.
Nog voor de zon opkomt moeten de trollen naar hun bomenkring anders stopt hun leven.

Het is ochtend, de zon beschijnt de bomencirkel.
De talloze bloemen doen hun knopjes open.
Zij draaien hun kopjes naar de zon alsof ze haar begroeten.

De koetsier slaapt nog maar de prinses staat in het midden van de bomencirkel.

Zij kijkt naar de vreemde uitsteeksels aan de bomen.

De mooie bloemen ziet zij niet.

‘Het lijken wel gezichten,’ denkt zij: ‘ik vind het eng.

Koetsier? Wordt u eens wakker?

U moet de koets repareren en de paarden lopen los.

Schiet eens op!’

De koetsier schrikt wakker, hij wrijft in zijn ogen.

Hij geeuwt: ‘ik heb vannacht zo wonderlijk gedroomd.

Ik droomde dat ik werd verzorgd en ik heb toch gelachen!’

De koetsier vertelt lachend: ‘ik droomde dat u werd
toegedekt en ik kreeg een deken.’

Dan kijkt hij naar zijn benen die inderdaad verzorgd zijn en
dat hij een deken heeft.

‘Was het dan echt? Heb ik het niet gedroomd?

O gelukkig Prinses, dan zullen die mannen wel hulp halen.

Ze komen vast snel terug. Hebt u honger? Er is nog voedsel
in de tas.’

‘Ik wil niet eten, ik wil dat u opstaat!’

‘Dat gaat moeilijk. Misschien kunt u grote takken zoeken
zodat ik kan staan. Ik kan die als wandelstok gebruiken.’

De prinses roept boos: ‘zoek die zelf maar, er liggen
genoeg. Ik wil snel naar huis!’

De koetsier draait zich op zijn zij en rekt zich uit naar de
eerste tak in zijn nabijheid.

‘Ik heb er eentje, misschien kan ik nu gaan staan.’

De tak blijkt te dun, het buigt alsof het een rietstengel is.

‘Het is beter om te wachten,’ jammert hij: ‘die mannen
zullen snel terugkomen met een andere koets.

Dat denk ik tenminste,’ twijfelt hij.

Het is erg stil in het bos. Er zijn al vele uren verstreken.

De zon is al heel laag en zal snel onder gaan.

Het wordt langzaamaan donkerder in het bos en het regent.
De koetsier rilt van de kou.
Hij is bang dat de mannen niet terugkomen.
Omdat hij denkt dat die lekker bij het haardvuur zitten.
Nu is hij bang dat ze hem en de prinses zijn vergeten.

Dan klinkt er in zijn nabijheid gekraak en stem roept: 'daar zijn we weer!'

De koetsier zegt opgelucht: 'o fijn, nu kunnen wij hier weg.'
De trollen reageren: 'weg? Niks weg. Is het eten soms op?'
De koetsier schrikt: 'jullie hebben toch wel een koets meegenomen?'

'Nee geen koets, we hebben honger. Laten wij het weer gezellig maken net als gisteren.'

'Maar lieve jongens,' reageert de koetsier: 'ik zit hier de hele dag in de kou en de prinses moet naar huis.

Als jullie twee stevige takken voor mij rapen dan kan ik proberen te staan. Ik zal toch de koets moeten repareren. Er is nog voedsel in mijn tas, eet dat maar op.'

'We eten straks meneertje, eerst zoeken wij stevige takken voor u.'

Na een poosje krijgt hij twee stevige takken in zijn handen gedrukt.

'Ik ga de koets repareren, hebben jullie een fakkel bij je? Ik heb licht nodig. Willen jullie alsjeblieft de koets voor mij beschijnen?'

'We willen eerst eten. Strakjes zoeken wij wel licht voor u.'

De trollen smikkelen de hele tas leeg. Alles is op.
Er ligt geen kruimel meer in de tas. 'Dat was lekker zeg!'

De prinses die al vroeg was gaan slapen wordt wakker van de stemmen.

Zij komt de koets uit, zij struikelt over de tas.
Het is ook zo donker in het bos.

‘Waarom slingert dat ding hier!’ roept zij boos.
‘En hij is nog leeg ook. Ik had ook wel iets willen eten!’

De boomtrollen horen hoe haar maag knort, zij vinden haar erg zielig.

‘We halen wel wat,’ roepen zij. Zij schieten weg.
Binnen een paar tellen zijn zij terug.

‘Hier eet!’ roepen zij.
Zij gooien wortels op haar schoot.

‘Zeg, ik ben geen varken. Die wortels zijn zanderig en ze zijn niet gaar. Ik lust geen rauwe wortels. Eet die zelf maar.’

‘Dan halen wij wat anders Prinses!’
Weer rennen zij weg.

De trollen rennen de hele nacht heen en weer voor de prinses die maar niet tevreden wordt.

Dan gaat het mis.
Als de boomtrollen ontdekken dat het lichter wordt en dat zij naar de bomenkring moeten gaan, is er eentje weg.
Eentje is er nog niet.

Als die niet heel snel terug komt verliest hij zijn leven en is hij voor altijd

dood.

Ze huilen allemaal: ‘kleine trol, kleine trol waar blijf je!
Schiet op voor het te laat is!’

‘Hoezo te laat?’ bitst de prinses.

Zij weet niet dat de stemmen die zij hoort van de knoesten zijn die overdag tegen de bomen zijn geplakt.

‘Hij is verliefd op u,’ jammeren de trollen: ‘daarom is hij nog niet terug.

Hij zoekt nog steeds iets te eten dat u wel zal lusten.

Arme kleine trol. Waar blijft hij toch.’

‘Ach hij komt straks wel, maak jullie niet druk,’ zegt de prinses.

Zij grinnikt: ‘hij heeft wel een gekke naam. Is hij zo lelijk?’

‘U begrijpt er niets van,’ jammeren de boomtrollen.

‘Kom jongens, we kunnen niet wachten, we moeten terug voor de zon opkomt!’

De prinses haalt haar schouders op, zij vindt die mannen erg raar.

Zij denkt: ‘als die kleine Trol terugkomt, zullen zijn grote broers weg zijn. Dat vind ik pas zielig.’

Zij zegt tegen de koetsier: ‘ik weet niet wat uw plannen zijn, maar ik ga hier weg.

Onze paarden zijn nergens meer te zien, daarom loop ik wel. Ik weet heus wel de weg terug.’

‘Doe dat nou niet prinses,’ spreekt de koetsier haar voor het eerst tegen: ‘u zult verdwalen. Die mannen komen vast terug met onze paarden.’

De prinses gaat naast de koetsier zitten.

Daar de tijd verstrijkt wordt zij almaar kwader.

‘Ik ga weg. Zoekt u het maar uit. Wij worden helemaal niet geholpen. Die lui denken alleen maar aan zichzelf!’

Zij loopt boos weg.

In de namiddag ziet de prinses een pop op het mos liggen.
Het is een vreemde houten pop met een lelijk gezicht.
Iemand moet dat popje verloren zijn.
Zij lacht erom als zij het opraapt.
Met de pop aan haar hart gedrukt, wandelt zij stevig door.

Het wordt nacht in het toch al donkere bos.
In haar nabijheid fladderen vleermuizen en hoort zij enge geluiden.
Geluiden die normaal zijn in een groot bos.
Omdat zij erg bang is, gaat zij rennen.
Zij rent een hele poos nergens heen want zij kent de weg niet.
Zij weet niet eens waar haar paleis staat.
Zij is nu erg zenuwachtig.

Plotseling struikelt zij over een omgewaaide dikke boom.
Zij huilt en perst haar ogen dicht.
Zij krult zich om als een poesje.
Zij houdt het popje dicht bij haar warme wangen en valt langzaam inslaap.

De boomtrollen zijn intussen als rijpe appels van de bomen gevallen.

‘Meneertje! Zit u hier nog steeds?
We hebben nu geen tijd voor u, we zoeken onze broer.
We eten wel als we terug zijn.’

‘Maar, maar,’ stottert de koetsier.

Hij wilde net vertellen dat zij ook de prinses moeten zoeken en dat er geen eten is, maar iedereen is al weg.

De trollen speuren naar hun broertje die vast dood is.

Die jongen zal nooit meer een bomentrol worden.

Hij zal nooit meer van de boom kunnen vallen om 's nachts te leven.

Ze zijn erg verdrietig, daarom hebben zij geen honger.

Zij zijn van plan door te zoeken totdat het daglicht aanbreekt, dat is erg gevaarlijk. Zij sterven dan ook.

Als zij langs de dikke omgevallen boom lopen, horen zij gesnurk. Zij denken dat het een beer is of een wolf.

Heel voorzichtig lopen zij op hun tenen voorbij.

Beren en wolven zijn gevaarlijk nu zij lelijke kleine mensjes zijn.

Beren lusten boomtrollen omdat die naar honing smaken.

Door het gekraak van de brekende takjes onder de kleine voetjes is de prinses wakker geschrokken.

Zij hoort gefluister en roept in het donker: 'zijn jullie die mannen die gisternacht eten voor mij zochten?'

Ik ben het. Ik ben de prinses.'

De boomtrollen zuchten opgelucht.

Het was dus de prinses die snurkte.

'Wat doet u hier? U bent dieper in het bos.'

Hier jagen de beren op konijnen en de wolven ook.

Als zij die niet vinden lusten zij vast wel een mooie prinses.

Kom we brengen u naar dat meneertje terug. Onze broer vonden wij niet en dieper het bos ingaan durven wij niet.

Volg onze stemmen in het donker, dan bent u snel terug.'

De prinses loopt gehoorzaam achter de stemmen aan.

Totdat er eentje roept: 'we zijn er weer!'

‘Was u deze dame kwijt? Wij vonden haar in het bos achter een dikke omgevallen boom.

We gaan een fakkel voor u zoeken meneertje.’

‘Prinses!’ juicht de koetsier. ‘Gelukkig bent u er weer!’

De prinses gaat naast de koetsier zitten omdat zij zich

daar veilig voelt.

Zij is ook bang voor beren en wolven, net zoals die mannen.

Na een hele poos komt er in de verte een lichtje naderbij. Het lijkt over de grond te zweven.

Pas als het dichterbij is schrikt de prinses enorm.

Nog nooit heeft zij zulke vreselijk lelijke kleine mannetjes gezien.

Zij hoort hele bekende mannenstemmen.

‘Hier is de fakkel meneertje, wij hebben die van een vrouw gekregen.’

De koetsier is al even verbaasd als de prinses.

‘Jullie zijn geen mensen,’ merkt hij op.

‘Wij zijn boomtrollen. Wij vallen ‘s nachts uit de bomen.

Voordat de zon opkomt moeten wij erin terug, anders gaan wij dood. Overdag lijken wij knoesten.

U weet wel, dikke stompen aan een boom.’

Dan zien de boomtrollen de pop.

‘Wat is dat? Prinses wat hebt u daar in uw handen?’

‘Dat lijkt. O nee dat is kleine trol en hij is dood!
Hij blijft voor altijd een houten stok!’

‘Nee ha, ha,’ lacht de prinses: ‘dit is een pop die heb ik gevonden. Ik vind hem erg leuk.’

De boomtrol kijkt ineens hoopvol.

‘U kunt iets voor hem doen.

Als u met hem kust, komt hij weer tot leven.

Alleen een kus kan hem tot leven brengen.

Niemand kust ooit een trol daarom blijven dode trollen dood.

Als meisjes dode boomtrollen kussen worden zijzelf ook een bomentrol. Dat wilt u toch niet Prinses?

Nee toch, nee toch?’

‘Moet ik deze pop zoenen? Nou dat wil ik best doen hoor.’

De prinses gelooft niet dat zij door een kus een bomentrol wordt.

Omdat zij denkt dat het een grapje is, kust zij de dode houten trol.

Zij merkt opeens dat zij beter ziet in het duister.

Zij schrikt ervan.

Dan kijkt zij naar de pop die zij verschrikt laat vallen.

De pop groeit en doet zijn ogen open.

De bomentrollen juichen: ‘hoera, hoera! Broertje leeft!’

Zij rennen op de prinses af en knuffelen haar.

‘Jij hebt onze broer gered. Ga mee naar de bomencirkel.

De zon komt zo op. We moeten rennen!

Vannacht vieren we wel feest.’

Voordat de prinses het beseft wordt zij tegen een boom in de bomencirkel geplakt.

Zij verandert in een knoest net als de anderen.

Daar schrikt de koetsier hevig van.
Hij haalt een mes uit zijn zak.
Hij strompelt naar de boom waarin zij verdween en begint erin te kerven.
Hij kerft met zijn mes de prinses uit de boom.
Dan laat hij haar per ongeluk tussen de bloemen vallen.
Meteen verschrompelt de prinses tot een dode tak.
De tak lijkt op een popje.

‘O nee,’ jammert de koetsier: ‘wat heb ik gedaan! Ik heb de prinses gedood. Hoe kan ik de koningin vertellen dat dit haar dochter is. Vreselijk, vreselijk. Ik zal naar het paleis moeten strompelen om het haar te vertellen.’

Hij stopt de dode tak onder zijn hemd, dichtbij zijn hart.
Dan gaat hij op zijn gespalkte benen lopen.
Hij strompelt en heeft hevige pijn.
Wel twee dagen lang strompelt hij door het diepe bos.
Dan ontdekt hij een huis, hij klopt aan.
Een vrouw komt naar de deur en vraagt wat hij wil.
De koetsier huilt: ‘ik heb de prinses gedood.
Ik heb haar bij mij, ik draag haar op mijn hart.’

Hij laat de dode tak zien die op een lelijk popje lijkt.
‘Ach zo, kom erin. Ik weet hoe ik u moet helpen.’

De vrouw duwt de koetsier in een stoel.
Zij spalkt en verbindt zijn benen.
Als zij daar mee klaar is zegt zij: ‘u kunt daar niet op lopen.
Uw benen moeten rust.
Ik zal uitleggen wat u moet doen om de prinses te redden.
U zult haar moeten kussen dan zal zij weer leven.’

Zij houdt geheim dat de koetsier dan ook een trol wordt.

De koetsier wil alles doen.

Hij durft niet naar het paleis omdat de koningin een dode tak als dochter zal krijgen.

‘Ja, ik zal die tak wel kussen. Geef die tak maar hier.’

Terwijl hij de dode tak kust, krimpt hij.

Dat heeft hij nog niet door.

Plotseling opent de trollenprinses haar ogen.

Zij kijkt verbaasd om zich heen.

De vrouw pakt een spiegel en houdt die voor hun neuzen.

‘Zien jullie die kleine mensjes in de spiegel? Dat is jullie spiegelbeeld. Jullie zijn boomtrollen.’

Ik breng jullie naar de bomencirkel.

Daar wonen jullie voortaan. Overdag zijn jullie knoesten maar ‘s nachts begint jullie leven. Zolang de bomencirkel bestaat moeten jullie voordat de zon opkomt in die bomen springen anders gaan jullie dood.’

De vrouw zadelt haar paard en stopt de trollen in een donkere zak. Zij laat haar paard naar de bomenkring galopperen. De zon komt bijna op, er is geen tijd te verliezen.

Nu zij bij de cirkel is pakt zij de trollen uit de zak en kleeft die aan een boom.

‘Hup in de boom jullie! Jullie blijven vanzelf plakken.
Vannacht vallen jullie van de boom.

Maak iets van jullie leven. Maak veel plezier.

Er zit niets anders op want jullie worden nooit meer mens.’

Dan keert zij om en galoppeert bij de bomenkring vandaan.

Enige tijd later vinden de soldaten de omgeslagen koets.
Zij zoeken de prinses maar zullen haar nooit vinden.

EINDE.